

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 3

2/2011

T. O. Čierny orol - Solčany stav apríl 2011

7. Marcový pochod 2011

Pochod po okolí Solčan

Marcový pochod 2011

V sobotu piateho marca na námestí v Pezinku, čakalo veľa kamarátov. Po príchode autobusu sme si viacerí mysleli, že sa doň vôbec nedostaneme, ale dobrých ľudí sa však všade veľa zmesť. Na Pezinskej Babe pri vystupovaní sme boli prekvapení, koľkí sme v tom autobuse vlastne boli.

Stretnutie bolo pri chate Korenný vrch, kde sme si pred cestou dali malé občerstvenie. Gula o 9-tej zahájil 7. Marcový pochod. Celkovo nás bolo 50 dospelých, 4 deti a 3 psi. Najmladšia účastníčka Barborka sa niesla v nosiči na chrbte. Na tohoročný šlapák prišli aj kamaráti z tramskej osady Tri kríže z Hlohovca. Na chvíľu sme sa zastavili aj na „tisícke“, kde sme si spravili spoločnú fotku. Pedro z Bratislavy tu vyskúšal svoj airbord, bolo tu ešte trochu snehu. Pokračovali sme okolo Zbojníckej jamy, museli sme ísť mimo cesty, boli tu pováľané stromy ešte od minuloročnej kalamity. Na Slniečnom údolí sme sa zastavili na chate u Lewisa, kde nás už čakali Lewis, Džipo, Prco, Mono a jazvečík Pancho. Kto mal chuť, mohol si dať varené víno, gulášovú polievku alebo opiecť si špekáčky. Aby nám lepšie chutilo, Pedro s kamarátmi z Hlohovca nám na gitare zahrli a zaspievali zopár pesničiek. Účastníci sa nám podpísal do kroniky RTZ-P. Pri odchode sme s Gulom porozdávali účastnícke camrátko a kto nemal ešte pozvánku alebo PF dostal dodatočne aj tie so spomienkou na tento deň. Cestou sme zamierili popri priehrade do Pezinka. Prešli sme smerom k Ondrovičovmu obrázku. Bol to ťažký úsek, tiež hotová spúšť od Žilového až po Kalváriu bola kalamita – popadané stromy. Strom, na ktorom bol umiestnený Ondrovičov obrázok tiež spadol. Cez Kalváriu a popri Lexovom ranči k Rozárke sme prešli do reštaurácie Telešport v Pezinku. Museli sa však rozdeliť do dvoch miestností, bolo nás veľa a miesta málo. Majiteľ Robo pre nás nachystal cigánsku a kapustnicu. Dobré nám to padlo. Kamaráti z T.O. Tri Kríže a Pedro rozprúdili zábavu, prišli zahrať aj chalani z kapely Premeny - Kamelot revival. Tí, ktorí vydržali do konca pobrali so spomienkami na tento deň okolo šiestej sa domov

Rendy RTZ-P

Prechádzka Tribečským pohorím

Bolo krásne počasie, westernová obloha hovoril Gula. Rozhodli sme sa prejsť kúsok Tribečského pohoria. Vďaka domácim, t.j. Johnymu z T.O. Čierny Orol a Profesorovi bola aj dobrá nálada a nezaobišlo sa to i s historickogeografickým výkladom slovom pekný čunder, fotokoláž hovorí za nás.

Pancho.

TO. Čierny orol

Boli dvaja, stretávali sa v lese, každý s inou partiou. On chlapec vtedy tak desaťročný, vrtký a z očí mu žiarili samé šibalstvá. Pripadalo mu, akoby v tejto ešte človekom nedotknutej prírode priamo vyrástol. Závidel mu jeho voľnosť. A videl v ňom hrdinov z kníh Zálesák Rolf, alebo postavy z Dvoch divochov. On bol starší a ničím sa neodlišoval od chlapcov v jeho veku, iba ak nejakou zvláštnou dychtivosťou o záujem indiánov a o život vo voľnej prírode. Odlišoval sa od väčšiny tým, že ho tento záujem nikdy neopustil. Spoločné záujmy ich zaviedli na spoločný chodník. Začali spolu písať príhody nového kamarátstva v domove, ktorým sa im stala príroda. Bolo to šťastné a veselé detstvo, plné dobrodružstiev na okraji lesa, kde si z prútia a suchej trávy uplietli majdalu (ohrada-plot, ktorý mohol tvoriť aj prístrešok). Trávili tam každý svoj voľný čas. Nikdy sa nevyhýbali novým kamarátom, no predsa väčšinu času trávili ony dvaja Gino a Toby.

Jedného dňa stretli chlapcov s domovenkami. Medzi nimi poznali kamaráta Juana Josého z osady Dvaja Divosi, neskôr T. O. Traper. Priateľstvo s ním sa prehĺbilo natoľko, že ich Juan zasväcuje do tramských zákonov, čo vyvrcholilo v roku 1969 v mesiaci vrán, ku zloženiu tramského sľubu pod krídlami jeho osady. V tom istom roku, 15. marca, Gino s Tobym už zakladajú vlastnú osadu

Orlíci. Pribudli aj nový dvaja kamaráti Fredy s Charlesom, ktorí sa na jeseň v tom istom roku stali jej členmi. Chodili na osadný flek Orlie hniezdo. V zime 12.1.1971 prijali priateľskú návštevu z organizácie Junák a následne získali Stínadlovský žltý kvietok. V tom istom roku osada mení názov na T.O. Čierny orol. Krátko na to z osady odchádza Charles a vstupuje nový člen Jack. Rok 1972 priniesli nové priateľstvá a vstup do Spojených trampských osád Jarné prúdy. STO tvorilo päť osád: T.O. Večernica, T.O. Rýchly orol, T.O. Čierny bizón, T.O. Traper, T.O. Čierny orol. S príchodom jari 1974 prichádza aj osadníčka Nelly priviedla do osady aj nových kamarátov Nevel a Fortyho. Nadväzovaním nových a nových priateľstiev do osady vstupujú v roku 1976 traja členovia z rozpadnutej osady Tríbečský zálesák: Pedro, Bobo, River. Osadné rady opúšťajú Forty a Nevel, vytvárajú vlastnú osadu Ranč Y. Pre osadu bol priaznivý aj rok 1978 do osady vstupuje Nix, Jene a Jofo. Jene v roku 1981 vytvára Ligu prívržencov z kamarátov, ktorí sa spolu s nami túlajú prírodou. Rok na to do osady vstupujú Pekos a Apač, ktorý žiaľ ešte na jeseň v tom istom roku odchádza z rodinných dôvodov. Pekos odchádza na jar 1986. Pevný zväzok osady zostáva až do roku 1996, kedy k 25. výročiu prijali do osady Johnnyho a Harryho. K 30-výročnému ohňu našu osadu tvorí 10 členov: Toby, Jene, Pedro, Jofo, Bobo, River, Johnny, Harry, Nix a Gino, ktorý je šerifom osady. ...

T.O. Čierny orol

ROZLÚČILI SME SA S KAMARÁTMI!

3.2.2011 s rozlúčili s kamarátom trampom – chatárom

Branislavom „Broňom“ Fischerom

z Pezinka. Miloval prírodu a často spolu T.S. Funésom pripravoval spomienkové ohne za kamarátov trampov a chatárov nielen zo Slniečného údolia, ktorí nie sú už medzi nami. Pre nás si nezomrel, spomienky na Teba zostanú navždy v nás!

T.S.-Funés

* * *

Odišiel si na posledný vander, náhle, nečakane 6.2.2011 po krátkej chorobe v nedožitých 62 rokoch a na rozlúčku už nebol čas, tvoj odchod zaboľel nás všetkých náš kamarát

Jozef „Bob“ Čapla

**1.3.1949 - † 6.2.2011*

šerif trampskej osady Túlaví vlci. Rozlúčili sa s nim na pezinskom cintoríne okrem blízkej rodiny aj osadníci z Túlajdy, kamaráti z Bratislavy, Ivanka, Trnavy, trampí a chatári zo Slniečného údolia. Kondolenciu poslal aj Lupino (Pardáli) z Oregonu.

Lewis T.O. Mexico

* * *

7. februára 2011 nás náhle a tragicky opustil člen American Country Style

Vladimír „Vlado“ Jurta, basgitarista a spevák skupiny OuKey.

Soňa Macejáčková a Karfo

Lúčim sa s Vami vo veku nedožitých 55 rokov kamaráti moji milí, stisk ruky Vám už nemôžem dať, srdce mi dotýklo 28.2.2011, odišli sily, lúčim sa zo všetkými kto ma mal rád. osadník, tramp a

kamarát

Milan „Kaprál“ Slávik
*4.5.1956 - †28.2.2011

bol i dlhodobo chatárom na podnikovej chate závodu MDŽ - „Cverničke“. Hrou na banjo sprijemňoval večery pri táborových ohňoch na potlachoch, príležitostných oslavách a slezinách, bol aj členom v country kapele FERNET. Rozlúčili sme sa s ním posledným „Ahoj“ spolu s celou tramskou verejnosťou 7.3.2011 v Bratislavskom krematóriu

T.O. GAME FARM

* * *

1.3.2011 si vo veku 73 rokov Manitou povolal kamaráta

MUDr. Michala „Roya“ Csádera

šerifa Athabasky. Chhodieval spolu s Dawsonom a s ďalšími kamarátmi (na ktorých si už neviem spomenúť) najprv na Paseky, neskôr na Košariská do starej Cementárky. V roku 1969 emigroval do Kanady, Po dvoch rokoch odišiel do Holandska, kde dostal miesto zubára v Amsterdame. Ako starý tramp si tam sťažoval na nedostatok lesov – hovorieval, že k najbližšiemu musí cestovať autom 200 km V roku 1975 sa presťahoval na vidiek, kde si otvoril súkromnú ordináciu. Aj po roku 1989 sa málokedy vracal do Bratislavy, a v Holandsku nakoniec aj zomrel.

MYŠINA

* * *

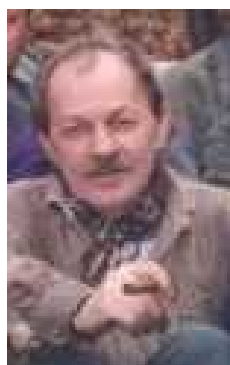
Po krátkej chorobe 16.3.2011 odišiel na večný vander kamarát horolezec, vodák, tramp

Ivan „Vince“ Pánik

*19.8.1951 – † 13.3.2011

Po zanechaní horolezectva so zdravotných dôvodov sa venoval vodáctvu a trampingu. Ako tramského samotára sme ho stretávali na rôznych vodáckych a tramských akciách aj pod prezývkou „Jašter“. Rozlúčka s kamarátom bola 23.3.2011 v Bratislavskom krematóriu

dcéra DÁŠA

* * *

20.mája odišiel vo veku 54 rokov na posledný vander kamarát samotár

Dušan „Duško – Dlhý“ Hrebíček

* 19.8.1956 – † 20.5.2011

Bol hrnčiarom, niekoľko krát reprezentoval našu vlasť na rôznych medzinárodných šuťaziach, z ktorých si priniesol aj ocenenia. Miloval romantiku a hlavne prírodu. Tuláckimi topánkami, ktoré si často obúvalal ale aj na boso, navštívi takmer všetky kúty Slovenska, Moravy a Česka. Za kamarátov trampov a chatárov zo Slniečného údolia sa sním slovom a posledným Ahoj!, rozlúčil kamarát Lewis. „Dúško! Vlak, na ktorý si nasadol, mal mať odchod až o niekoľko rokov. My tu teraz stojíme ako na peróne, nechápavo sa dívame na posledný vagón. Nestihol si podať ruku ani zalomiť palec. Tíško si odišiel na veľký vander, na ktorom sa raz všetci stretneme. Posledný vagón mizne v diaľke a nám zostáva len posledné „Ahoj“ náš kamarát“ a poslednou piesňou Flekoš s Ivetkou.

Lewis T.O. Mexico

KAMARÁT

Ahoj kamarát,
tam nad korunami stromov,
už toľko krát ukázal si mi cestu domov.
Zdravím ťa,
nebeský pustovník,
nesklameš,
posvietiš na chodník.
Si milenec hviezd,
si šerif tulákov,
poznáš nekonečno miest
a nerobíš si hlavu z oblakov.
Prichádzaš na krídlach tmy,
v batohu nosíš sny,
poznávam ťa, kráľ noci,
držíš nás vo svojej moci.
Si jazdec dráhy mliečnej,
naším tieňom drahý večne.
Si dedom, bratom, otcom,
nás, tichých, nočných chodcov.

NA HORÁCH

Chcem kráčať každou cestou,
ktorá vedie horami,
predierať sa trnám,
chcem z líc zotrieť prach len slzami
a tak, ako vtedy s tebou, na lúke rátať
srny.

Zabudnúť, aký je práve deň,
vôbec nestarať sa o to,
riadiť hodinami už sa nebudem,
ani riešiť, že na džínsoch mám blato.

Pod hlavu nazbieram si mach,
z oblohy budem čítať sen,
tak dobre mi je na horách,
každý, každý jeden deň.

Martina Jurečková - Jasenka

POETIZMUS

Neutápam sa tu v intelektuálnych exhibíciách,
Tvorím a žijem v bežných dimenziách.
Cítim energiu rieky a lesa,
Príroda je lekárom predsa.
A tak tam pôjdem zasa.
Zeleň posilňuje dušu i telo.
Trampeký oheň pôsobí vrelo,
Do lesa sa nám opäť chcelo.
Krajina je posvätné miesto
Dostávam tu nápadov na sto.

Mám tu radosť z existencie,
Aj bez pisateľskej licencie,
Rád tu vytváram,
So slovami sa hrám.
Písaním sa vymkýňam z radu,
Poézia nemá žiadnu vadu.
Plodné imaginotvorné obdobie,
Staroba však do teba už bije.

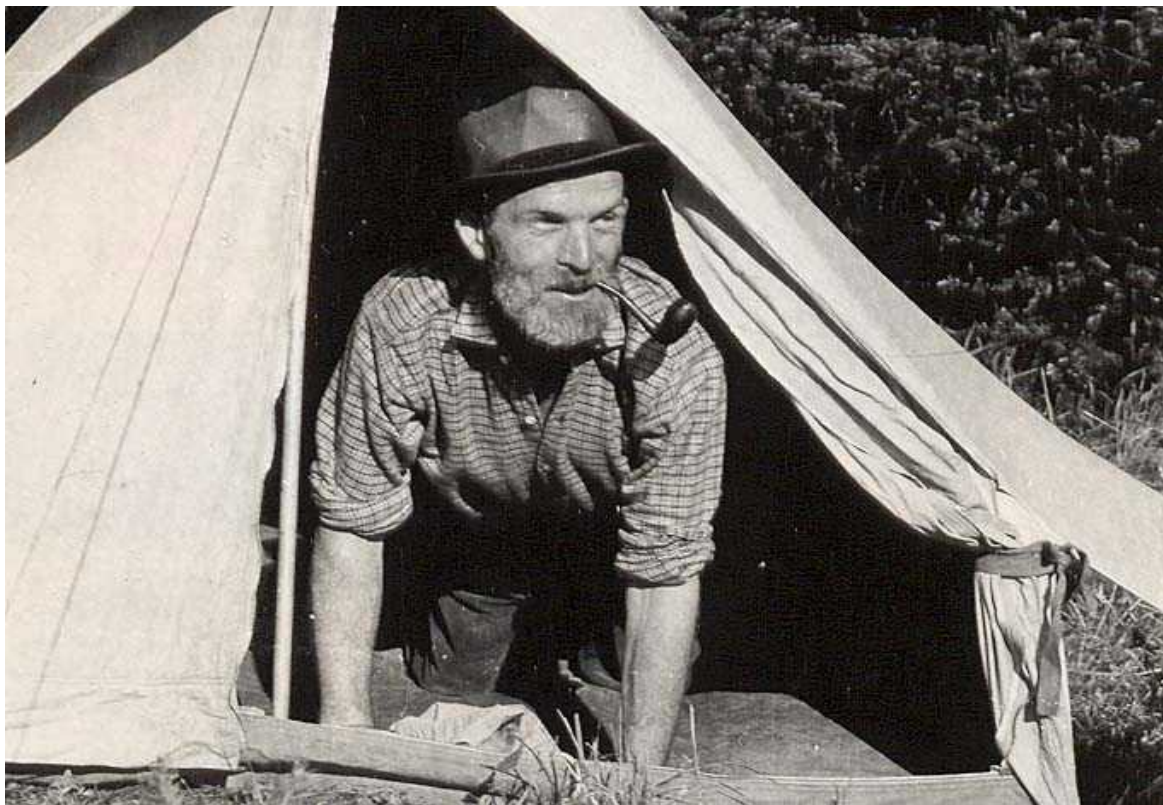

TO STARCI

Trampeké hnutie a valašskokloboucko *Jaroslav Šperling – Kejpr*

Věnováno kamarádkám a kamarádům -- piate pokračovanie

O TRAMPINGU VŠEOBECNĚ

Tramping se pěstuje většinou v kolektivu, tvořícím tzv. osadu, může však mít i ryze individuální podobu - tramp samotář. Způsob trampování není zcela jednotný, ale je mnoho shodujících se rysů, kterými se řídí všichni účastníci. Od samého počátku existence trampingu u nás pro takové sdružování není žádná šablona. Tramping má mnoho variant, neboť jeho základním rysem je relativně volný, co možná nejsvobodnější pobyt v přírodě, a proto se jej nikdy nepodařilo plně zorganizovat. Tramping vždy byl a dodnes je na hranicích legality, či spíše za hranicí této legality. Toto postavení vyplývá z jeho podstaty - volného táboření v přírodě, mimo území či objekty schválené k tomu účelu kompetentními státními úřady, či privátním vlastníkem. Někdy jsou trampí trnem v oku ochranářů. I když trampí mají snahu přírodu chránit. Vždyť bez ní by nemohli existovat a kdyby ji nechránili, byli by sami proti sobě.

Šrákový Tom (Emil Tvunkát) T.O. Hawai - Vsetín

ROZDĚLENÍ TRAMPŮ PODLE PÍSNIČKÁŘE MIKY RYVOLY

- A) TRAMP TOULAVÝ - nejčistší varianta: spí pod širým nebem, jezdí do přírody v kterémkoliv ročním období, střídá cíle svých toulek, vzhledem k její praktičnosti používá převážně starou vojenskou výstroj a vybavení. Časem zajde na revmatismus, pohodlnost a především na založení rodiny, která se mu postará o jinou zábavu než je toulání v přírodě s kamarády.
- B) TRAMP KEMPOVÝ - jezdí nejčastěji na jedno místo - na osadu, preferuje spíše westernové oblečení, osadní rituály a zvelebování kempu, které zpravidla končí postavením chaty. Stává se, že se z něho stane normální chatař a ve svém kovbojském oblečení vypadá někdy humorně.
- C) TRAMP SALONNÍ - potomek předválečných „astrachánů“ - vyhledává nejraději masová shromáždění trampů v podobě různých potlachů a hudebních festivalů, kde může nejlépe prezentovat tramské oblečení a fundamentalistickou znalost tramských rituálů a slangů. Tento druh většinou zaniká přechodem k jiné módě.

Malý Slavín - Bratislava. 7. Slovenskočeský potlach.

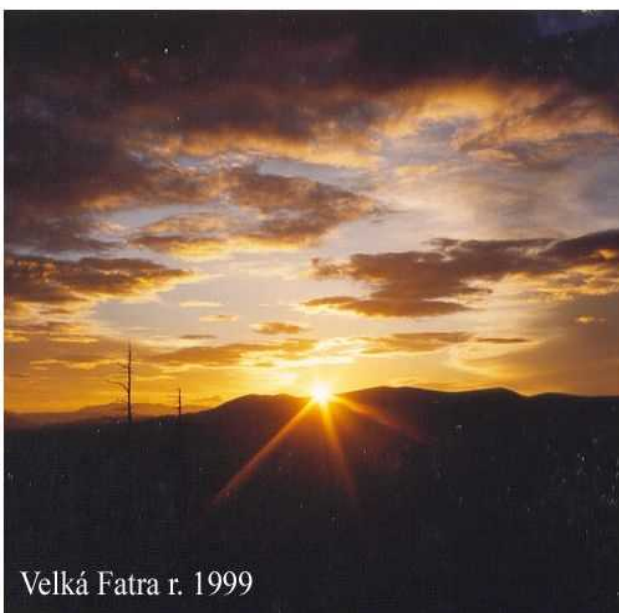
Malé Karpaty r. 2000

9. SČ potlach - Dolné Vestenice r. 2002

7. SČ potlach r. 2000

Velká Fatra r. 1999

Potlach na Shangri-le r. 1999

Pro mne tramping zůstane věcí ně-
šihou toulaří v přírodě se spaním pod či-
pákem a občasným vlakovým přesunem
(Káňis)

Chilcoot r. 1999

STR. 11 - TRAMPSKE Hnutí A VALAŠSKOKLOBUCKO

ATRIBUTY TRAMPINGU

ZVYKY A SYMBOLY

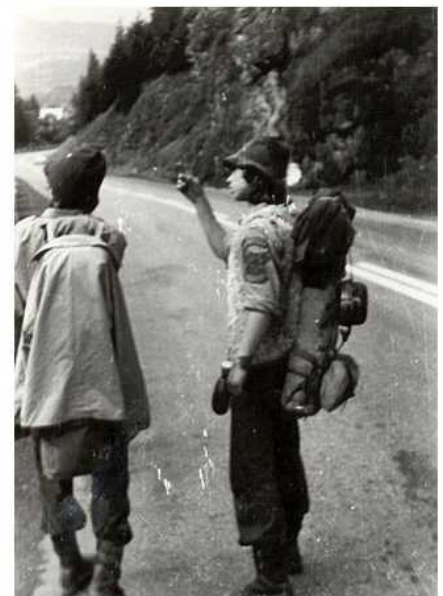
Významným kladným prvkem, který se mezi trampy zvýrazňuje, je kamarádství. Titul kamarád se používá běžně při oslovování a při psaní zvaldel, PF a vůbec při písemném styku. Při zdavení se používá známé ahoj a podání ruky se zalomením palce. Trampí si mezi sebou tykají. Ze symbolů je nejvýznamnější znak lesní moudrosti - woodcraft. To je kruh s rohy, který můžeme hlavně vidět na trampských osadních totemech, na vlajkách či domovenkách. Trampí se mezi sebou setkávají na ohních, kterým se také říká potlach. Je to většinou oheň, kterým se připomíná nějaká významná událost, např. založení osady. Oheň na takové akci bývá posvátný. Každá trampská osada má při ohni určité zvyky a rituály. Jako např. zapalování ohně ze čtyř světových stran, některé osady zapalují oheň třením dřev. Při zapalování ohně se hraje trampská hymna. Drží se minuta ticha za zemřelé kamarády, během potlachu se nesmí nikdo přiblížit k ohni přes šerifský kruh vytvořený kameny, kromě pekelníků, kteří udržují oheň. Někde používají mluvící dřevo, které koluje kolem ohně. Kdo ho má v ruce, může se nějak projevit (písni, slovem,...). Někde přichází přinášeji kousek dřeva ze svého kempu a přikládají ho do ohně s vysloveným přáním, atd.

Dalším základním prvkem života trampské osady je ježdění či chození na vandry. Klasický vandr spočívá z přesunu vlakem na nějaké místo a pak dále po vlastních. Jedenkrát za rok se jezdí na tzv. velký vandr, který trvá více dní. Některé trampské osady mají svou kroniku a někteří trampí si vedou cancák - sešit, do kterého se zapisují zážitky z cest, různé postřehy, kresby, poezie, lepí se zvalda, PFky, fotky a podpisy kamarádů z různých akcí,... Cancák slouží i jako památník.

- 1) Kiwi T.O. Poslední příležitost - Chrudim. Na jeho popud dostala jméno klobucká chata Walden (podle knihy "Walden, čili život v lesích" od spisovatele Henry Davida Thoreau)
- 2) Kamarádi z T.O. Yukon na Boženkové chatě
- 3) Kamarád Roy ze Strelenky - častý účastník klobuckých trampských akcí
- 4) Kamarád Finiš - šerif vsetínské osady Hawai
- 5) Kamarád Tom Psíčkař - T.O. Nebraska - Kyvňáčky, bytem Rožnov p.R.
- 6) Kamarád Pijavica - Pezinok
- 7) Kamarád Lišák T.O. Tennessee - Val. Klobouky

STR. 13 - TRAMPSKE Hnutí A VALAŠSKOKLOBUCKO

Pokračovanie v budúcom čísle

Malý kůň, Junáci, Venturer rovers, 4. a 14. Čs. potlach.

Před tím, než se pustím do posledního dílu vyprávění o trampech, musím čtenářům přiblížit fungování trampských osad. Osady si volí svého zástupce, šerifa. Ten musí respektovat to, co si dohodnou členové na slezině-zpívané. Sleziny se konají jeden den v týdnu. V pátek se jezdí ven a tak se dohodnou kam.Co se dohodne, platí! Ani šerif, který se volí na jeden, nebo více roků, nikdy ne na doživotí, nemá právo něco měnit. Potom se tlachá a zpívá. Když se zpívá, tak se netlachá. Kdo tlachá s ním se vyběhne. Pije se pivo, případně jiné nápoje. Tak i ten, kdo nezná trampské písně, se je může naučit. Na slezinách se hrají i písně „rozpuštělé, lidové a krajně veselé.“ To si právě pletou ti, kteří nastěhovali hospodu do přírody. Tramp své dívce u ohně neřve, jako hluchý derviš,že: Jede, jede mašinka, nebo Glori, glori,Aleluja. Ani moderní trampy neomlouvá, že jiné neumí. Kdyby chtěli,tak se naučí. A tady je další rozdíl. Zeptáte-li se starého trampa: Jedeš v pátek? Odpoví: Měl bych udělat tohleto, támhleto, dojít k tomu a onomu, samozřejmě jedu. Optáte-li se moderního, odpoví: Jel bych, ale bla, bla, bla, bla. Nemůžu. Když se něco dohodne, nikdo si neláme hlavu s tím, aby dodržel, co slíbí. Nic mě tak nedokáže vytočit. I když jsem se členství v osadách vyhýbal, na sleziny jsem chodil. Hlavně v Praze. Ke Kalendům, kde se scházeli staří trampští písničkáři, od kterých jsem se učil jejich muziku. Do Rýgráku kde hráli Šmydliboys s KTO. Na Žižkově do Modré hvězdy na společné sleziny T.O. Bílé skály a Ostříž. Jejich muziku si mohli čtenáři poslechnout v nedávné reklamě TV. Trampové, scházející se na slezinách v Nuslích neuznávali hymnu od Jendy Kordy Vlajku, ale Kamaráda. Když kamaráda máš, tak dobře si ho važ..... Díky dlouholeté známosti s pražskými trampy jsem mohl přijít na slezinu kamkoliv. Začátkem 90. let nebyla v Ledči hospoda, kde by se trampové scházeli. Napadlo mě, na volném pozemku za Synagogou postavit malé občerstvení, kde by si mohli během dne na procházce občané a návštěvníci města odpočinout a osvěžit se. Záměr radnice byl tento. Po vybudování kanalizace v ulici Na Potoce, zůstane průjezdná cesta na levé straně potoka až na tréninkové hřiště na Pláckách. Za silnicí, která protíná údolí a tvoří hráz, bude přírodní koupaliště. Část vlastníků se z nepochopitelných důvodů proti tomuto záměru postavila. Odříznout si příjezd na vlastní pozemek, zvláště když jim město nabízelo přístupovou cestu, která by je nestála ani korunu, je světový unikát v myšlenkových pochodech. Tady trochu odbočím a přeju na téma, které bude mít s pozdějšími událostmi přímou souvislost. Začátkem 90. let začal další úbytek trampů. Tím, že byla možnost neomezeně cestovat se část rozjela do světa, část si splnila sen mít vlastní Ranč a začali chovat koně, další si pořídili vojenskou techniku, uniformy a spojili se ve vojenských historických klubech. Mnozí žijí životem Euroindiánů, někteří postavili Westernová městečka a žijí v dobách Divokého západu. Při svých

toulkách v okolí Ledče se rád vracím cestou od nemocnice Háj. U řeky, kde se tato napojuje na cestu od Sluneční zátoky, se zastavte a rozhlédněte. Tady je nejhezčí pohled na Zlatou řeku a krajinu kolem ní v okolí města. Zrušený lom Velká stráž je jeho nedílnou součástí.

Mnohokrát jsem se v něm zastavil a viděl camp. Ne takový, jaké jsou dnes otevřeny u každé louže, ale Pevnost velká stráž, z dob boje za nezávislost, která by mohla sloužit jako originální tábořiště, které v Ledči chybí. Turistická trasa, která by návštěvníky města po prohlídce hradu mohla vést k Synagoze, Malému koni, Čolkovi, tábořišti v pevnosti a dále proti proudu řeky. Stačilo dát dohromady pár pracovitých, nesobeckých lidí a přesvědčit o dobrém záměru zastupitele města. To se nepovedlo a dnes mi činnost v tomto koutě připomíná začátek ničení půvabného koutu pod spodním jezem, kde se při tahanicích o vilu a pozemky kolem ní nejprve zničila lávka, později malebné koryto řeky s ostrůvky vodních rostlin a kameny, přirozenými úkryty ryb. Pozdější regulací i prostředí pro jejich rozmnožování. Kde byli ochránci přírody, že tohle dopustili? Trampové vědí, že je lepší když po nich po odchodu na věčný vandr nic na světě nezůstane, než aby zničili při své nadutosti kus krásné přírody.

Konec úvah. Pohoštění Malý kuň začalo fungovat, přes to, že tomu hodně skeptiků nevěřilo. Objevili se trampové, vodáci, turisté. Začalo se opět hrát. Na houpačkách se strkaly děti. Mámy a tátové popíjeli oblíbené nápoje. Z Kutné Hory jezdili výborní kytaristé Ferry Linhart, Venca Andrlé, Sepp Fiala, z Prahy Arab Svoboda, Bob Urban. Jihlaváci : Vlčák, skupina Lokálka, ledečský Víkend, pardubická Stopa. Z Brodu Farmáři, ze Studénky hrála asi deset dní v létě kapela Santiano, známý ledečský šraml Fanda Lébr-harmonika, Pepa Fenik-saxofon, a Standa Horáček-bicí. Kapela Vysočina. Z místních trampů sem chodili ledečští házenkáři, místní zlatník tady hrával se svou ženou. Vznikala tady skupina ve složení : Petr Svoboda – Čert, M. Kysilka, Pešek, další hudební parta složená z rockerů, kteří se tu učili hrát country : S. Kavka – Kavčák, J.Dvořák – Nino, M. Hruša – Dion, P.Policar – Pav, P. Malimánek – Mališ. Štampasty se stali místní vodáci. Chovatelé koní manželé Koudelovi sem chodili se svými kamarády, vedoucí místního Junáka, na dvanáctistrunnou kytaru zde hrál pražský kytarista Aleš, na foukací harmoniku Aleš Pipek. Pátky a soboty byly nabité, ale nakonec se vešel každý. Kdo z místních občanů se chtěl pobavit, mohl. Muzikanti hráli sobě a kamarádům pro radost. Tak jako hrají staří trampové. Muziku tvrdila na basu kamarádka Katka a slovenské písně zpíval kamarád Štefan. Na koho jsem zapomněl ať promine. Po odchodu party kolem Čerta, který si ve Vilémovicích otevřel svoji hospodu, se situace u Malého koně stabilizovala. Měla svoji kapelu. Všední dny hrával vynikající pražský harmonikář Fanda Lébr. Často jezdili hrát kamarádi z pardubické Stopy.

pokračovanie v budúcom čísle

T.O. Rys: Podľa rozprávania bratov Kadlecových sa ich trampovanie začalo oveľa skôr ako boli založené ich osady. Mladý, ako sa v slangu hovorí ešte nedozretý, chodievali spolu so staršími trampami i po vandroch na potlachy či sleziny. Priučali sa trampovaniu srdcom i dušou. Čas bežal a ako sa hovorí nezhody v spoločných názoroch ich začali rozdeľovať. Datovať ich môžeme do obdobia roku 1975. Kamaráti a brat Georg mali už osadu T.O. Tennessee.

Nejaký čas chodili spolu s kamarátmi s touto bratovou osadou a práve toto obdobie sa stalo zrodom myšlienky založiť vlastnú tramskú osadu. Dost' pochytili od starších kamarátov a už boli aj skúsenejší ako to na trampoch chodí a aj to, že boli už taká stabilná zohratá štvorka. Na podnet Kakiho kamaráti Šulo, Firo

a Šutrák založili osadu T.O. Rys.(1975) V tomto zložení chodievali aj na potlachy, spoločne vandrovali po Orave, Terchovej, Vrátnej a krížom – krážom Malými Karpatmi, po všetkých karpatských hradoch, proste kam ich túlavé boty dovedli. Najviac však chodievali do zákutí Karpat v Pezinskej oblasti, spomeniem Slnčné údolie , Borša, Javorinské sedlo, Staré bane nad Pernekom, Zochova chata, Rybníček, Košariská, Zlatá studnička a mnoho ďalších pekných miest vhodných na trampovanie. Osada sa zapájala do lesných aktivít, čistenie lesa po ťažbe, vysádzanie stromčekov, v spolupráci zo štátnymi lesmi dostala aj príslub, že môžu postaviť na osadovom fleku na Fajke prístrešok. To sa však neuskutočnilo, nakoľko ostalo len pri sľuboch. K vyhláseniu osady došlo neskôr v roku 25.7.1977 na treťom výročnom ohni T.O. Dajana. Šerifom bol a dodnes je Milan „Kaki“ Kadlec, členovia : † Jaro „Šulo-Karásek“ Kern , † Fero „Firo“ Sobolčík a Milan „Šutrák“ Jančovič. A ako to už býva, základná vojenská služba ich porozdeľovala po celej republike. Po základnej vojenskej službe sa na krátku dobu ešte stretávali s pribúdajúcimi rokmi chodili čoraz menej. Osud sa s kamarátmi tejto osady nemaznal, životné problémy ich úplne rozdelili. Šulo-Karásek a Firo sú už na pravde božej, vandrujú po stepiach veľkého Manitoa.

KAKI T.O. Rys

Šutrák na tramp prestal chodiť. Kaki i napriek osudu osady chodil na trampí sám a chodí doteraz.

Z rozprávania kamaráta Kakiho, nedá mi sa nespomenúť a vrátiť sa do obdobia

keď sa u Lipára (hostinec u Jánošíka) v Pezinku konali vo štvrtok pravidelné sleziny Spojených osád Pezinských. Po základnej vojenskej službe Kaki začal hrať s kapelou na kontrabas. Kapela mala obsadenie Jano Jančovič – gitara, Milan Kadlec kontrabas, Peter Vlkolinský-bendžo a mandolína, Paľo Tahotný 2.gytara. Príchod rodinky tuto činnosť na určitú dobu prerušil a tým aj činnosť tejto kapely. Osud osady, rodina, úmrtia kamarátov, úraz ruky ho dlhodobo poznačil. Začalo jeho samotárstvo kade chodil stále bola jeho osada s ním, stále veril, že príde ten pravý

čas. Spoločný potlach v roku 2007 s T.O. Mexico ako aj akcie s Gulom T.O. Lišiak či s kamarátmi z Trnavy, mu pomohlo nájsť staronových kamarátov.

Z tohto obdobia do roku 2007 sa nezachovali žiadne fotografie ani kronika, zostala len domovenka a vlajka osady, ktoré si uchováva dodnes.

Informácie o trampskej

osade poskytol kamarát Kaki T.O. Rys.

V úvode bola spomínaná osada Tennessee. Vieme z rozprávania, že práve táto partia kamarátov chodila s touto osadou ešte pred založením a vyhlásením ich vlastnej osady. Zakladateľmi T.O. Tennessee boli † Jozef „Georgo“ Kadlec, Marian Králik, Peter „Pate“ Lehotský a Jozef „Pepino“ Šimurda. Veľa informácií o tejto osade ani o osadníkov nemáme. Akékoľvek informácie o osadách sú vítané.

spracoval Lewis december 2010

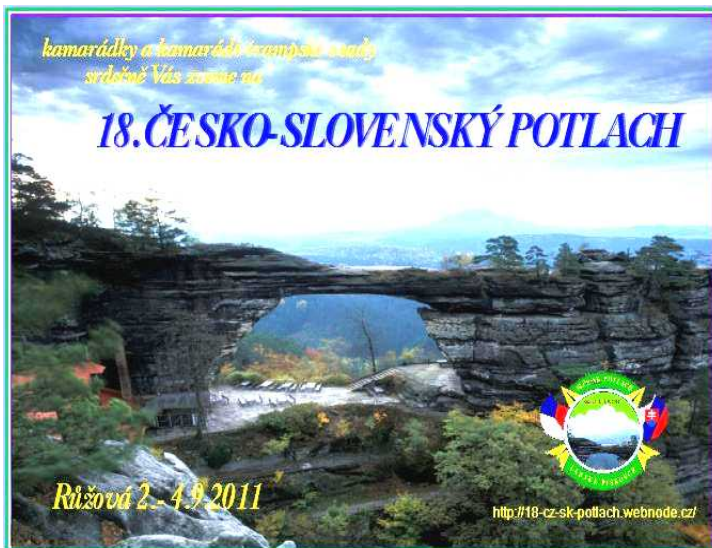

Kamaráde, kamarádko

**zveme Tě k ohni, který vzplane 18. Června 2011
na "Icefall Brook" v Britské Kolumbii
u příležitosti konání 8. Celosvětového potlachu.
Oheň bude zapálen krátce po setmění.
Zvadlo plaví jen pro tebe, svou osadu!**

Kamarádi ze západní Kanady

Kamarát, Kamarátka,

Regionálne trampské združenie Pezinok
a kamaráti Ťa pozývajú na

koncert pôvodnej slovenskej trampskej hudby

Pezinok **Blatina** 18.6.2011

začiatok koncertu : 14.00 hod
zapálenie
slávnostného ohňa : 21.00 hod

